

ikke er nogen Vej; man maa efter min Opfattelse vistnok gaa til selve Bevillingsreglerne og der gøre de Forandringer, man finder nødvendige, og naar man gaar til Bevillingsreglerne og vil reformere disse og effektivt og utvivlsomt vil afskaffe det, vi have lidt under, forekommer det mig, at den naturlige Vej at gaa er den, at indføre i Grundloven en udtrykkelig Bestemmelse om, at Finanslove og dermed i Klasse fatte Bevillingslove ikke kunne udstedes som foreløbige Love, samtidig med at man tilvejebringer de fornødne Lovbestemmelser om Følgerne af, at en saadan ny Grundlovsregel maatte blive overtraadt. Denne direkte Vej er den, der synes mig at tilgives af selve Formålet. Naar Grundloven saaledes skal undtage Bevillingslove fra den almindelige Regel, som andre Love ere undergivne, nemlig at de under visse Forudsætninger, med et kort Udtryk i Nødsstilsælde, kunne udstedes som foreløbige, vil det være af væsentlig Betyddning, hvorledes Grundlovsreglen betegner det, der saaledes skal være undtaget fra den foreløbige Lovgivningsmyndighed. Der har det forekommet mig, at det naturlige vilde være at tage det ganske erfaringsmæssigt, saaledes at man undtog fra foreløbig Lovgivningsmyndighed de Bevillingslovsformer, som hidtil have været brugte, og i Overensstemmelse med denne Tankegang er det, at det indbragte Lovforslags Hovedbestemmelse gaar ud paa, at „Finanslove, Tillægsbevillingslove, midlertidige Finanslove, Love om Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil Finansloven er givet, og Love om Forlængelse af saadanne Love kunne ikke udstedes som foreløbige“. Det vil altsaa sige Bevillingslove. En Lov om Sværkøttelsen af en vis Foranstaltning bliver selvfølgelig ikke til nogen Finanslov eller til en Bevillingslov, selv om der gennem denne Foranstaltning maatte flyde, eller det til dens Sværkøttelse er fornødent, at der foretages Udgifter. En saadan Lov, der ikke er en Bevillingslov, vil altsaa, skønt den tillige har en finansiel Karakter, ikke blive undtagen fra den kongelige foreløbige Lovgivningsmyndighed og skal ikke være det. Derimod vil der være al Anledning til at faa faste Bestemmelser, og det da gennem en Ansvarlighedslov, som sikrer, hvad der ikke er tilstrækkelig sikret nu, nemlig at den foreløbige Lovgivningsvirksomheds Karakter af anteciperende Lovgivningsvirksomhed bliver hævdet; thi det er formentlig saadan, at det hører til en foreløbig Lovs Grundbegreb og ogsaa til dens Grundlovsbegreb, at den i sig skal have Evnen til at kunne blive en virkelig Lov. Hvis den fra Begyndelsen af

har manglet en saadan Evne, har den lige fra sin Begyndelse af været uløblig. De fornødne Bestemmelser i saa Henseende kunne træffes i Ansvarlighedsloven.

Hvis man nu tænker sig indsat i Grundloven en udtrykkelig Bestemmelse om, at Bevillingslove ikke kunne udstedes som foreløbige Love, fremstaar den Pligt at sørge for, at der paa en eller anden Maade ogsaa raades Bod paa tilstedeværende Mangler i Grundlovens Regler med Hensyn til Bevillingslovens Behandling. Manglerne føles allerede nu, men vilde være endnu mere fremtrædende, naar hine Bestemmelser indførtes i Grundloven. Der er nemlig den beklæggelige Væthed for, at der indtræder Uoverensstemmelser mellem Landstinget og dette Ting angaaende Bevillingslove. De skadelige Følger heraf maa der raades Bod paa; navnlig da saaledes, at der bliver en Afgørelse, en definitiv, utvivlsom Afgørelse i Tilfælde af, at der er en Uoverensstemmelse mellem Tingene. Med Hensyn til Afgørelsesmaaden har man i Debatten uden for dette Ting og ogsaa i en tidligere Forfatningslov nævnt, at Afgørelsen kunde henlægges til et Fællesudvalg. Jeg siger en tidligere Forfatningslov, nemlig Forfatningen af 18de November 1863; men denne Forfatning havde jo den Stæbne, at ligesom den i sig selv var kortvarig og aldrig traadte helt ud i Livet, saaledes bleve dens Bestemmelser om Fællesudvalgets afgørende Virksomhed i Bevillingsager heller aldrig brugt i Livet. Forslaget er kommet frem i den offentlige Debat igen, men der behøver kun at siges derom, at, hvis man, saaledes som vor Forfatning nu er, og som Tingene ere sammensatte, vil henlægge den endelige Afgørelse i Bevillingsager til et Fællesudvalg, bestaaende af lige mange Medlemmer af hvert Ting, vil man definitivt lægge Bevillingsmyndigheden i Landstingsflertallets Haand. Dette kan ikke være nogens Mening, hverken i Landstinget eller i dette Ting. Det vilde være en Magtforstyrdning, som vilde være fra ethvert Synspunkt forsættelig, og det vilde være en Ordning, som ikke en Gang vilde stemme med vor nuværende Grundlovs Aand og Mening. At lægge Afgørelsen i et Fællesudvalg, bestaaende af lige mange Medlemmer af begge Ting, maa altsaa paa Forhaand betragtes som udelukket. Der maa ved den Maade, hvorpaa Afgørelsen træffes, være holdt Muligheder for Sejr aabne saavel for det ene som for det andet af de Partier, der ikke have kunnet komme overens ved frivillig Forhandling. Det er den uindværlige Betingelse, naar man søger efter Regler for en definitiv Afgørelse i Bevillingsager. Saa-